

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΔΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ ΙΓ'. — ΙΟΥΝΙΟΣ-ΙΟΥΛΙΟΣ 1913 — ΤΕΥΧΟΣ 148-149

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Χασιλάου Τρικοῦπη 22α

Διπλοῦν τεύχος — 2 δραχμαὶ

“ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,”

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ *έτησία δραχμαί 12.*

ΓΡΑΦΕΙΑ: *‘Οδός Χαριλάου Τρικούπη 22α.*

‘Έτος ΙΓ’. ‘Ιούλιος—‘Ιούλιος 1913.

Τεύχος 148—149

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γιά ζαρκάδια. Διήγημα Χο. Χρηστοβασίλη. Τό εν Δελφοίς «Λογάρι», υπό ‘Αλ. Κοντολέοντος.

Σκέψεις.

Οί «‘Ανεξάρτητοι» ζωγράφοι.

Φαντασμογορία, υπό ‘Ιταλίας Παπαδάκη.

‘Η ‘Αρλεξιανή. Διήγημα ‘Αλφ. Λωδέ. (Μετάφρασις Ρέας).

‘Η ‘Ελληνική γλυπτική.

Μειδιάματα.

‘Ο ‘Ερανος. Κωμωδία μονόπρακτος, υπό Δίκ.

Ποικίλη σελίς (‘Η πρωτόγαλτη, υπό Π. Ροδοκανάκη.—Μία φίλη του Μωπασσάν.—Μία προσωπογραφία.—Πώς απέθανεν ο Σέλλεϋ.—‘Η παραποίηση των εικόνων.—‘Η Κάρμεν Σύλβα.—Οί Ρώσοι και Γερμανοί μελλοντισταί.—‘Ο πολυεγκατομμυριούχος.—‘Απολογία χορευτρίας.—Τό συνέδριον των ‘Εκδοτών).

Σημειώσεις ενός μηνός, υπό Δάφνιδος.

Θέατρα ‘Αθηνών.

Γράμματα και Τέχναι.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Πρωινή προσευχή.

Βίνιφρεδ Γκρήν.

Μίς Γυλλίς.

‘Η συνθέτις Τουρχάνοβα.

Φελίς Λάϊν.

Alice Beckett.

Elsa Henkel.

Ροζαλία Νίκα.

Γεβέκκα, ως «Περουζέ». Πίναξ Θαλείας Φλωρά —Καραβία.

Μεταξύ συζύγων. Γελοιογραφία.

Μαρίκα Κοτοπούλη, ως χωρική.

Μαυροβούνιον. ‘Ο ποταμός Ρέσκα. Παλαιά και νέα γέφυρα.

Δραματική σχολή της «Τέχνης».

‘Αντιπρόσωπος της «Πινακοθήκης» πρὸς έγγραφην συνδρομητῶν ὠρίσθη δι’ ὄλην τὴν Μακεδονίαν ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ βιβλιοπώλης κ. Μ. Τριανταφύλλου (ὁδὸς Διοικητηρίου.) Παρ’ αὐτῷ πωλοῦνται καὶ τεύχη τῆς «Πινακοθήκης».

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

‘Ερωτῶντι Α.—‘Η «‘Ενωσις», τὸ Δελτίον τῆς ‘Εθν. Πολιτικῆς ‘Εταιρείας, διέκοψε τὴν ἔκδοσίν του προσωρινῶς. Τὰ ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον ἐκδιδόμενον οἰκονομολογικὸν φύλλον εἶνε ἀσχετον, συντασσόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Δουκόκη.

Νεοσδῶ.—‘Ο Ζάν Μυρεάς ἀφῆκε μετὰ θάνατον ὕλικὸν χειρογράφων διὰ πολλοὺς τόμους, ἐξ ὧν πολλὰ εἶχε προετοιμάσῃ πρὸς δημοσίευσιν. ‘Ἐξεδόθη ἤδη, μετὰ θάνατον, ὁ τόμος «Σκέψεις ἐπὶ τινῶν ποιητῶν». ‘Ἦτο τὸσον βαθὺς γνώστης τῆς Γαλλικῆς ποιήσεως ὁ ‘Ελληὴν ποιητῆς, ὥστε αἱ σκέψεις του προεκάλεσαν ζωηρὸν ἐνδιαφέρον. Αἱ σκέψεις του ἀφορῶσι διαφόρους ποιητάς, ἐν οἷς τὸν Πετράρχην, τὸν Ρουάρ, τὸν Χενιέρων, τὸν Οὐγκώ κλπ.

Συνδρομητῆ.—Εἰς ὅλα τὰ ταχυδρομεία τοῦ κόσμου, περιλαμβανομένης καὶ τῆς ‘Ελλάδος, πωλοῦνται διεθνή κουπόνια πρὸς 25 λεπτά ἕκαστον, ἐξαργυρούμενα ὑπὸ πρῶτοῦ ταχυδρομείου.

Φύλλον Ν.—Φύλλον, κατὰ τὴν καθιερωθεῖσαν συνήθειαν, τὸν ‘Ιούλιον δὲν θά ἐκδοθῆ. Τὸ παρὸν διπλοῦν φύλλον ἐκδίδεται διὰ τοὺς δύο μῆνας ‘Ιουλίον καὶ ‘Ιούλιον ταυτοχρόνως. Περὶ τὰ τέλη τοῦ ‘Ιουλίου θά ἐκδοθῆ τὸ τεύχος τοῦ Αὐγούστου.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

‘Εν Γάνδη τῆ 19—23 ‘Ιουλίου ἀνέγκηται τὸ τρίτον Διεθνὲς καλλιτεχνικὸν συνέδριον, τὸ ὁποῖος εἶχε συνεληθῆ τῆ 1911 εἰς Ρώμην καὶ πέρων εἰς Παρισίους. Διατελεῖ τὸ συνέδριον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Βελγικῆς Κυβερνήσεως. Σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου εἶνε νὰ ὁργανώσῃ συνέδρια καλλιτεχνικά πρὸς σύμφησιν τῶν μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν δεσμῶν καὶ προστασίαν τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν ἀπὸ καλλιτεχνικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπόψεως, νὰ κανονίσῃ τὰ τῶν ἀποτυπωμάτων καὶ ἀντιγραφῶν τῶν ἔργων τέχνης εἰς τὰ μονοῖα ὡς καὶ τὰ τῆς ἀναπαραγωγῆς, τὰ τῶν καλλ. διαγωνισμῶν, διεθνῶν ἐκθέσεων καὶ Μουσείων καὶ τὰ τοῦ δικαιώματος τῆς καλλ. ιδιοκτησίας. Διὰ περισσότερας πληροφορίας δύνανται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἀποστανθῶσι εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Πινακοθήκης», πρὸς ἣν ἀποστέλλωσιν οἱ σχετικοὶ κανονισμοὶ τοῦ Συνεδρίου.

Παρακαλοῦνται οἱ καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ ΙΒ’ καὶ ΙΓ’ ἔτους, ὅπως εὐχρεστηθῶσι καὶ ἀποστείλωσιν αὐτὴν ἀπ’ εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Πινακοθήκης» ἵνα μὴ διακοπῆ ἢ ἀποστολῆ τοῦ φύλλου.

‘Ἐξεδόθησαν

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΗ

ΤΡΟΠΑΙΑ

‘Ἐκδόσις καλλιτεχνικωτάτη τοῦ τυπογραφείου «‘Εστίας». — Σελίδες 240. — Ποιήματα 110 ἀφιερωμένα εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασίλεα Κωνσταντῖνον, εὐμενῶς ἀποδεχθέντα τὴν ἀφιέρωσιν. — ‘Ἐξυμνεῖται ἅπας ὁ κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν ἀγῶν.

‘Υπότιτλοι: ‘Ο Πόλεμος.—Κράτη.—Τὰ Τρία Νησιῖα.—‘Ελληνικοὶ ὄρυθοι.—‘Εκόρωτα.

Τιμὴ δρ. 3. Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» ἐξαιρετικὴ ἐκπτώσις 25 τοῖς ο.ο.

ΠΡΩΙΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Η Άγγλις ηθοποιός μίς Βίνυνν, ως «Τριανταφυλλιά».

Η Άγγλις ηθοποιός μίς Φυΐφς.

Η Ρωσίσ συνθέτις Τονρχάνοβα, θριαμβεύουσα εν Λονδίνω.

είχαν τρομάξει από το φάνισμα του πανσκόλιου Αύγερινου, που τον λείπει ο Λαός μιας Λαμπρέ, κι έχει τ' ευνομά του για συνώνυμο της Ψιφορίας. Πίσω από το τοίχιμα της Ανατολής φεγγαβολούσε γελαστή-γλαστή η Ημέρα, κι έφτανε το φεγγαδέλιμά της ως τα κρηπιδώματά του και μου φαινόταν ότι διάφορα αστέρια είχαν νοιώσει ότι ζύγωνε πίσωθ' τους η Ημέρα κι άρχισαν από τον φέδρο τους να τρέχουν άπάνω στον ούράνιον κάμπο «επισύγει-φύγει», για να τρυπώσουν το γληγορώτερο στην ούράνια τους την φωλιά.

Ανηφορώντας-άνηφορώντας, φτάσαμε στην Λυκόβρυση. Αντηχοῦσε γλυκά ἔ λόγγος από το κελάρυσμά της το άργηρόηχο κι από τα λαλήματα και τα τσιουρίσματα των πουλλιών. Πρώτευαν στο λάλημα τ' άηθόνια. Ύστερα έρχονταν τα κοσσοῦδια, κι ὕστερα οι κορδαλοί, οι γαλιάντρες κι οι κούκκοι. Η φωνή του Κούκκου, με συγκινούσε πλειότερο, γιατί ἰμοιάζει σαν ανθρώπινη. Μου φαινόταν ότι εΐταν ψηλά στο δέντρο ένας άνθρωπος και φώναζε καθαρά - καθαρά:

—Κούκκου! Κούκκου! Κούκκου! Η ἔτι το πουλλί έκείνο, που φώναζε «Κούκκου! Κούκκου!

Η Άγγλις ηθοποιός Φελίς Λάβιν.

Κούκκου!» είχε ἔλη την ανθρώπινη αίσθηση.

Έκει ὁ Λαγοπάτης με ἔβαλε στο καρτέρι και μου ἔδειξε κατά που ἔπρεπε να προσέχω κι ὕστερα τράδῆζε για το δικό του το καρτέρι.

Δέν ἔξρω τί πράγμα εΐταν το καρτέρι του Λαγοπάτη, το δικό μου ἔμεινε εΐταν ἀπερίγραπτο. Εΐταν μιὰ ράχη ἀκουμπισμένη στην ἀγκαλιά ἑλλης ράχης, ποῖο ψηλῆς ἀπ' ἑλῆς τῆς ἑλλῆς, που δέν μπόδισε τίποτε το μάτι να βλέπει και την Δύση και την Ανατολή ἀπό το ἴδιο μέρος με μιὰ στροφή του κεφαλιού. Ἀπ' ἔκει μπόρουσα να ἴδω θαυμάσια δυὸ ἔσοχα θεάματα: την Ανατολή με τον Αύγερινό και με την ροδοκόκκινην Αύγουλα, που πρόσβαλλε ἐντροπαλή-ἐντροπαλή πίσω ἀπὸ τον ὄριζοντα, που ὤμοιαζε σαν ἄκρη του Κόσμου, και την Δύση με το Φεγγάρι, ὕψη και γαλατόχρυση. Στενή ούράνια ἔκσταση. Παραίτησα το ντουφέκι μου καταγῆς και περίφρνα τα μάτια μου, ἀπὸ την Ανατολή στην Δύση κι ἀπὸ την Δύση στην Ανατολή. Δέν ἔξευρα ποῖο ἀπὸ τα δυὸ να πρωτοθυμίσω: την κατάφαιδρη γέννηση τῆς Ημέρας, ἀπὸ την κατάχρυση τῆς ροδοκόκκινης Ανατολής, ἢ τον πικρόχαρο θάνατο τῆς Νύχτας στην χλωμῆ χρυσοπλημμύρα που σκόρπιζε στην Δύση το φεγγαροδάσιμα. Ἄλλ' ἔσο προχωροῦσε ἢ Ημέρα πρὸς την ἀνατολή, τόσο προχωροῦσε κι ἢ Νύχτα πρὸς την δύση κι ἔσο ζωήρευαν τα χρώματα τῆς Ανατολής, τόσο ὤχραιναν τῆς Δύσης. Τέλος το Φεγγάρι, σαν νικημένος γίγαντας, σαν πελώριος ἀργυρόχρυσος δίσκος κρεμάστηκε στον ὄριζοντα, τον φίλησε γλυκά-γλυκά κι ἄρχισε λίγο-λίγο να βυθίζεται, κι ἔσο βυθίζονταν-βυθίζονταν τόσο σδύνονταν-σδύνονταν πίσωθ' του ἕνα-ἕνα τ' αστέρια στον ούρανό, σαν ἀπ' ἀόρατο χέρι ἀόρατου καντηλοσούστη, και ἄνους ὁ Αύγερινός, το μεσοτοίχο τῆς Νύχτας και τῆς Ημέρας ἀντιπάλευε ἀκόμα τρέχοντας πρὸς την Δύση και φεύγοντας το φάνισμα του Ἡλίου. Εΐταν το ὕστερο στρατιωτικό τμήμα τῆς νικημένης Νύχτας, που ἔρευε κι αὐτό ἀπὸ το ούράνιο πεδίο τῆς μάχης. Τέλος ἢ νίκη γίνεται πλειὸ κατάφανη, κι ἢ Ημέρα, χαρούμενη και γελαστή, ἔστησε ἔπάνω στο τοίχιμα τῆς Ανατολής τῆς ροδοδάχτυλης φωτιστικής της!

Η Άγγλις ηθοποιός Alice Beckett εἰς την «Φαιδώρα» του Σαρδοῦ.

θυμό του. Ἄλλ' ἐγὼ εἶχα πῆσει πλειὸ ἀπὸ την ούράνια ἔκσταση στην ἐπίγεια, κι ἐνῶ προήτερα ἑθαύμαλα τον ούρανό, το φεγγάρι, τον αύγερινό και τ' ἄλλα τ' αστέρια, την ροδοχρυσοπρόσωπη αὐγή και το χρυσοπινυμένο φεγγαροδάσιμα, τώρα ἑθαύμαλα την μητρική στροφή, που ἔβρεψε με το αἷμα τῆς τον καρπὸ τῆς καρδίας τῆς κι ἔρχονταν σαν μανιωμένος δοριὰς τα λόγια τῆς μάννας μου, που μου ἔλεε την περασμένη νύκτα:

— Νά, ἢ ὦρα! Καινούργιο κι' αὐτὸ ἐφεύρωσε... Ἄκουσε, να μὴν τοῦ εἰπῶ, λέει, «ὦρα καλή», ἀλλ' «ὦρα κακή» για να ἐπιτύχη λείει το κνήγι! Βουδὸς ἔ τόπος που τ' ἀκούει κι' ἄλλα ἢ ὦρα! «ὦρα κακή» τάχα για τα κνήγια, τα πουλλιά και τ' ἄλλα τα ζῶα, σαν να μὴν ἔχουν κι' αὐτά τα καημένα μάννα ἢ παιδιά...

— Ρίξεσεσεσε! Τί κάθεσαιαιαιαι! Κοιμήθηκεσεσεσε! Ἐσεσεσε!

Μούγκριζε ἢ βραχνιασμένη φωνή του Λαγοπάτη, ἀλλ' ἐγὼ, κουφένοντας πρὸς φωνές του, χωρίς να το θέλω, σὲ μιὰ ἀγνωστὴ ψυχολογικὴ βία, ἔξακολουθοῦσα να καμαρώνω το ἔσοχο συμπέγμα τῆς μάννας και τοῦ παιδιοῦ που βρίσκονταν ἐκείνη στο ὕψηλότερο και ἰερώτερο μητρικό τῆς χάρος, και τοῦτο, στην ὕψηλότερη

Έκει που ἐντροφούσα σ' αὐτὸν τον ἐξάσιον ἡμερονοχτικὸν πόλεμον, ἀκούω σιούριγμα στριγγιό, κυνηγητικὸ σύνθημα, ἔτι πλησιάζη κνήγι, και ὕστερα ἀπὸ το σιούριγμα και μιὰ φωνή, που ἔλεγε:

—Μπροστά σου εἶναι. ... ρίξε!

Ἐύπησα ἀπὸ την ἔκσταση του θεάματος, που ἡμουν βυθισμένος τόσο ὦρα και βλέπω σ' εἰκοσι δρασκελές ἀπόσταση ἀπὸ το καρτέρι μου μιὰ ζαρκαδομάννα, που βύζαινε το κατόικι τῆς. Ἐκείνη στέκονταν ὀρθή κι' ἀρμακιώνταν, κι αὐτὸ γανατιστό βύζαινε-βύζαινε το χιλιόγλυκο και πανιέρο μητρικό γάλα, που θρέφει και ποτίζει ἔλην την χερσαία ἀφτερη δίποδη πλάση.

— Ρίξεσεσεσε. Τί κάθεσαιαιαιαι! Δέν Γλέπειαιαιαι! Ρυζόνταν σαν Θεοῖο ὁ Λαγοπάτης πνιγμένος στον

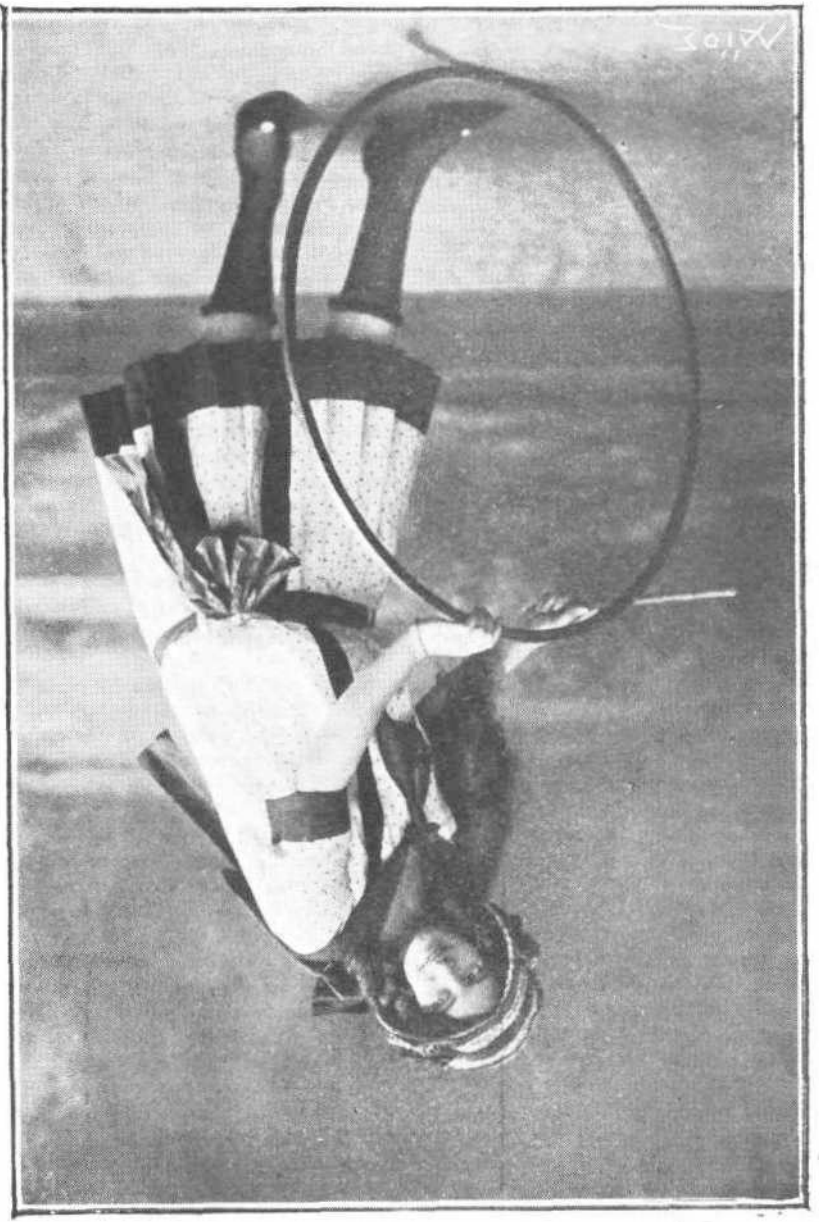

Α ΖΟΙ Ο ΘΕΟΣ ΤΗΝ ΨΕΥΔΕΛΙΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ... ΑΙ ΜΟΝΑΙ ΚΑΚΟΤΟΝΟΥΝΤΑΙ...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΘΕΙΝ Η « ΕΥΤΡΕΦΙΑ ΤΩΝ ΑΝΕΣΑΡΤΗΤΩΝ... ΑΥΤΕΣΑΡΤΗΤΩΝ » ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ...

ΟΙ "ΑΝΕΣΑΡΤΗΤΟΙ", ΖΗΤΡΑΦΟΙ

Λεωνίς Ελισα Henkel. Η ζωοτροπή των σουρμάρτα της Βιεννής της Κωνσταντινούπολης.

Ροζαλία Νικα ως Καναδάδος, εις ένα εκ των παρναχυσιστικών ειδών των κ...

Εκταράχεται τικότε; Και ποιος είν κτικε αν... Η δαιμονική εν τη ζωοτροφική...

Η Ρεζέκα ως «Περοντζε», Παναζ Χαλις Φιοζο-Καοφια

ΕΜΑΝΗΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

του ανερωποιεν, αγνωστων ηων του εβρισταυ βακηματα. Κορναθων, την κεφαλαν εστρεφε και επι πηρας τουσ οφθαλμουσ εταρεκλεισε. . . .

Επι τωσ προπατρουσ τουσ φευδουακακασ, κομηνην, εβρισταυ βακων πακουσ τοποθετημενωσ, χαρευμενωσ βακων πακουσ τοποθετημενωσ.

ITALA—MARIA ΠΑΠΑΚΑΗ.

Η ΑΡΡΑΕΖΙΜΗ

* ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΘ ΤΟΝ ΜΥΘΟΝ ΜΟΥ *

Που το παιδι ακουωθηκε. . . Α, κωβιε, τι ακα-

πια! Ο πατερας φρεει ακουμα τα ρουχα του

πεθαιμενωσ εινε ανουατο να τον καταφερουε

να τα βγυνη. Δρωμο τομα! Ου! ου! το ζωο!

Εγω ομωσ ηθελα να μαθω περισοατερα εβρι-

στην καθεμενωσ στα δεματια ακουα οαη τη

βιβερη ιστορια. . . Ητανε ενα θηλυαίο

παιδι εικοσι χρονων, φρονημασ αυσ κορτα, στα-

θερος και με καλη καρδια. Ητανε ωραιος και

η γυναικεσ τουρηνιασ ηλυρεσ ματερεσ, αλλ αυτουσ

δεν εχε παρα μια στο νοσ του—τη μικρη Αρ-

ραεζιμη ηε τη βελουβια φορεα πουχε αυ-

ναυτηει μια φορα στη Lice d'Artes.

Ζτο σθητι δεν εβλαπαη με καλο ματι τη

προτιμηαι του Tavan. Η κωρη περνωσε για

κοκτα και επειτα οι γορεσ της δεν ησαν τουσ το-

μου. Με τι τον εβαλε αυτου; Εζητοσε ετι-

μονα τη διαχετη του. Εαχε: — Οα πεδωω

αν εν του τη δωσω. — Επρεπε να ην αυτου

για ν αποφασοου να τουσ παντρειφου, στο

τελωσ ομωσ του θεατου.

Ενα εβαν Κορναθικω εκαθητο οαη η οί-

κωγεια στο τραπεζι της αυλησ κι ερωγε. Η-

Κωβιε, εινεν ο ανθρωποσ, θα παντρειφετε

μεγαλο ορδιο. Η ανηλω ο αφετης κι εβγηκε με τουσ εβαν στο

λνησ στοσ κορβωσ Εοτεβ, ο αυτουσ Ιουατερωσ,

Εοτεβ και με φωνη τρεμουλαιστη εζητοσε να μι-

νη αυτα που ανσ λεω: καταχετε τασ εμιατοασ

ησ αυτα που ανσ λεω: καταχετε τασ εμιατοασ

— Κακι! ειπε ο κυριωσ Εοτεβ, αφοδ εκυτ-

ταζε τα ηρηματια, ελατε μεωα να παρτε ενα

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΡΙΑ

Αλλοιμωσ εβρισταυ βακων πακουσ τοποθετημενωσ, χαρευμενωσ βακων πακουσ τοποθετημενωσ, χαρευμενωσ βακων πακουσ τοποθετημενωσ.

Και οι Ηουερνοι δειξεβδωου.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

παιτεσ διαουχικωσ.

Ανταρηχοστο επι της ηωμης και ατερευ

— Ευχαριστώ! Η θλίψις μου είνε ισχυρότερη από τη δίψα.

Κι' έφυγε.

Ο πατέρας μπήκε άτάραχος στην αυλή, πήρε τη θέσι του στο τραπέζι και τὸ γεῦμα έτελείωσε με τὴν ίδια πάντα εὐθυμία...

Τὸ ἴδιο βράδυ πήρε τὸ γινὸ του και πήγαν μαζί στους άγρους. Έμειναν πολλές ώρες έξω, ὅταν εγγύρισαν, ἡ μητέρα τούς έπερίμενε ακόμα.

— Γυναίκα, εἶπεν ὁ αφέντης παίρνοντας τὸ Γιάννη απ' τὸ χέρι, ἀγκάλιασέ τον, εἶνε άτυχος!..

★

Ὁ Γιάννης δὲν ἐμίλησε πειὰ γιὰ τὴν Ἀρλεζιανή του. Τὴν ἀγαποῦσε ὅμως πάντα και ἴσως ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ τότε πού τον έκαναν νὰ χάσει κάθε ἐλπίδα ὅτι μπορούσε νὰ γείνη δική του. Μόνον ἦταν πολὺ περήφανος και δὲν εἰδείχνε τὸ πόνο του, αὐτὸ τὸ θανάτωσε τὸ δυστυχισμένο παιδί!..

Μερικὲς φορές περνοῦσε τῆς ἡμέρες του καθισμένος σὲ μιὰ γωνιά, χωρὶς μιλιὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του... Ἄλλες μέρες πάλι ἐθέριζε με τὴν λύσσα, πού μόνος του έκανε τέτοια δουλειά, ὅσοι δέκα δυνατοὶ ἐργάτες.

Στὸ κάθε δειλινὸ πού ἤρχετο ἔπαιρνε τὸ δρόμο τοῦ *Arles* κι' ἐβιάδιζε ὡς ἐκεῖ πού ἐβλεπε νὰ διαγράφονται στὸν ὀρίζοντα τὰ λεπτά κωδωνοστάσια... Ἐπειτα ἐγγύριζε. Ποτὲ δὲν ἐπῆγε μακρύτερα. Νὰ τον βλέπουν πάντα ἔτσι λυπημένο και ἀπομακρυσμένο ἀπὸ τούς φίλους του, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπητιοῦ του δὲν ἤξεραν πειὰ τί νὰ κάμουν.

Ἐφοβοῦντο κανένα δυστύχημα...

Μιὰ φορά, στὸ τραπέζι, ἡ μητέρα του κυττάζοντάς τον με μάτια γεμάτα δάκρυα τοῦ εἶπε:

— Ἄκουσε Γιάννη! Ἄν τὴν θέλεις τόσο πολὺ παιδί μου, νὰ στὴ δώσουμε...

Ὁ πατέρας ντροπιασμένος ἔσκυβε τὸ κεφάλι.

Ἐκεῖνος ταραχθῆκε, μουρμούρισε μὲς τὰ δόντια του ὅτι δὲν τὴν θέλει κι' ἐβγήκε έξω.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἄλλαξε τὸ τρόπο τῆς ζωῆς του, ὑπεκρίνετο τὸν εὐθυμο γιὰ νὰ καθησυχάζη τούς γονεῖς του. Τὸν ξαναεἶδαν στὴ πλατεία, στὸ χορὸ, στὴ ταβέρνα... Στῆς ἐκλογὲς τῆς *Fonvieille* αὐτὸς διηύθυνε τὴ φαρανδόλα.

Ὁ πατέρας ἔλεγε: «Ἐθεραπεύθηκε πειά». Ἡ μητέρα, ὦ! αὐτὴ εἶχε πάντα τούς φόβους τῆς και περισσότερον ἀπὸ ἄλλη φορά ἐπαγρυπνοῦσε στὸ παιδί τῆς... Ὁ Γιάννης ἐκοιμάτο μαζί με τὸ Πέτρο, ἡ καλή μανούλα ἔστησε τὸ κρεββάτι τῆς στὴ κοντινὴ τους κάμαρα... Μποροῦσε νὰ χαν τὴν ἀνάγκη τῆς τῆ νύχτα.

Ἦρθε ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἡλία, προστάτου τῶν νοικοκυρέων. Μεγάλη χαρὰ στὸ σπήτι... Εἶχαν γεμάτο τὸ τραπέζι φαγητὰ και ἀφθονο κρασί καλό, γιὰ ὅλο τὸ κόσμο. Ἐπειτα εἶχαν ρουκέτες, φαναράκια χρωματιστὰ κρεμασμένα στους λωτούς, φωτιὲς γιὰ νὰ πηδοῦνε τὰ παιδιά... Πανζουρλισμὸς ἐγένηκε τὸ βράδυ. Ἐχόρευαν σὰν τρελλοί. Ὁ Πέτρος καθὼς πηδοῦσε μιὰ φωτιὰ ἔκαψε τὴ καινούργια του βλοῦζα... Ἀκόμα κι' ὁ Γιάννης ἦταν εὐχαριστημένος. Ἡθελε αἰώνει και καλά νὰ κάνη τὴ μητέρα του νὰ

χορέψη. Ἡ καιμένη ἡ γρηοῦλα ἐκλαίγε ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς.

Τὰ μεσάνυχτα ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦνε. Ὅλοι των ἦσαν κατακουρασμένοι κι' εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ὕπνο.

Ὁ Γιάννης μόνον δὲν ἐκλείσε μάτι...

Ὁ Πέτρος, καθὼς ἔλεγε ἀργότερα, τὸν ἄκουε νὰ κλαίη ὅλη τὴ νύχτα. Ὡ! τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί, πόσο θὰ ὑπέφερε!...

★

Κατὰ τὰ ξημερώματα ἡ μητέρα ἄκουσε κάποιον νὰ περναῖ τὴν κάμαρά τῆς τρέχοντα. Σὰν νὰ προσηθάνη κατὶ κακὸ φωνάζει:

— Γιάννη, ἐσὺ εἶσαι;

Μὰ ὁ Γιάννης δὲν ἀπαντᾷ: ἔχει φθάσει ἔως στὴ σκάλα.

Γρήγορα-γρήγορα ἡ μητέρα σηκώνεται:

— Γιάννη πού πᾶς;

Ἄνεβαίνει αὐτὸς στὴ σοφίτα, ἀνεβαίνει κι' αὐτὴ ἀπὸ πίσω του:

— Παιδί μου! Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ!

Προφθάνει ἐκεῖνος κλείνει τὴ πόρτα και τραβᾷ τὸ σύρτη.

— Γιάννη, Γιαννάκη μου, τί θὰ κάμης;

Μὲ τὰ γέρικα χέρια τῆς πού τρέμουν ψάχνει νὰ βρῆ τὴ κλειδαριά...

Ἀπὸ μέσα ἕνα παράθυρο ἀνοίγει, ἕνας κρύτος ἀκούεται στῆς πλάκες τῆς αὐλῆς κι' ὕστερα τίποτε πειά...

Μόλις πρόφθασε κι' εἶπε τὸ φτωχὸ παιδί:

«Δὲν θὰ τὴ ξαναδῶ... τὴν ἀγαπῶ τόσο!..»

Δὲν μπόρεσε ἡ περιφρόνησι νὰ πνίξη μέσα του τὸν ἔρωτα!.. Ὡ! τί ἄθλιες καρδιὲς πού ἔχουμε!

Ἐκεῖνο το πρῶτὸ οἱ ἄνθρωποι τοῦ χωριοῦ ρωτοῦσαν ποιὸς μπορούσε τάχα νὰ φωνάζη ἔτσι, ἐκεῖ-κάτω, κατὰ τὸ κτῆμα τοῦ Ἐστέβ... Ἦται, στὴν αὐλὴ ἐμπρὸς στὸ γεμάτο αἶματα μαρμάρينو τραπέζι, μιὰ μητέρα μισόγυμνη πού θρηνοῦσε σπαρακτικὰ σφίγγοντας στὴν ἀγκυλιά τῆς τὸ νεκρὸ παιδί τῆς.

ALFONSE DAUDET.

Μετάρρασις Ρέας

Μεταξύ συζύγων.

— Ἐσὺ, ἀνδροῦλη μου, δὲν θὰ γράψης χαμμιὰ ἐπιθεώρησι;

— Λές νὰ τριτώσῃ τὸ καζὸ; Τὸ τοῖς ἐξαμαστῆιν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ...

*Ἡ Μαρίκα Κοροπούλη ὡς χοροῦ τῶν Ταγγέτων.

Ο ΕΡΑΝΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Πιπέρης ἑτῶν 21 φοιτητής.
Ζωγραφάκης ἑτῶν 28 υπάλληλος Υπουργείου
Κύρ Ἀργύρης ἑτῶν 70 οἰκοδεσπότης.
Δνὶς Διλῆ Ἐρασμιοπούλου ἑτῶν 25.
Δνὶς Κλεονίκη Αὐθνετιάδου ἑτῶν 40.
Πέτρος ἔμποροὑπάλληλος.
Παῦλος

Ἡ Σκηρὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις.

(Λογίτιον ἀπειρητῶν φοιτητῶν. Γραφεῖον, ἐν ᾧ βιβλία ἀνάκτορος ἐρριμένα. Μία εἰλωγραφία ἀνητημένη. Μία κλίνη εἰς τὸ βῆθος, ἀτημέλητος.)

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Πιπέρης μόνος.

Πιπέρης. (Κρατῶν ἐφημερίδα καὶ ἐξήτ-
 πλωμένους εἰς πολυθρόναν). Οὐρ! τὰ ἴδια
 καὶ τὰ ἴδια... Ὅλο γὰρ ἑράνους γράφει (πατῶ τὴν
 ἐφημερίδα) ἑρανοὶ ἐδῶ, ἑρανοὶ ἐκεῖ. Βαρῆθηκα
 παῖ... Ἐγὼ καὶ μιὰ (ἀνακλιθεὶς ἐμμένος) ταρ-
 πελιά σήμερα καὶ μιὰ ἀνα-παρα-διά. Ἄν ἤμουν συν-
 τάκτης τοῦ νέου Ἑλλ. Λεξικοῦ αὐτὰς τὰς τρεῖς προ-
 θέσεις θὰ τὰς ἐδύνακ ἐντελῶς. Μοῦ πειράζουσι τὰ
 νεύρα. Μὰ τί λέγω γὰρ Λεξικό, ποῦ ἔχω νὰ μελε-
 τήσω Ἑνωτικὸν δίκαιον. Αὐτὴ ἡ νομικὴ ἐπιστήμη
 εἶνε Λαδύρινθος· εὐτυχῶς ἔχω ἀρκετὸν μῶτον διά νὰ
 βρῶ... διδάκτωρ. Λέγουσι ἡ μεγάλη μὴτι εἶνε σύμ-
 βολον εὐφύιας... Μὰ τί κειρὸς σήμερα... Τί κρῶ...
 Τερπελιά, ἀναπαραδιά, κρῶ. — Τρίλογία τῆς φοιτητι-
 κῆς ἰλαροτραγωδίας...

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Πιπέρης, Ζωγραφάκης.

(Ἡ θύρα ἀνοίγει αἰφηνδίως καὶ εἰσέρχεται σπεύδων ὁ Ζωγραφάκης.)

Ζωγρ. Γεῖα σου κύριε Ἀρμενόπουλε, κύριε Καλ-
 κινῆ, κύριε Βινσαῖτ...

Π. Οὐρ, καὶ μένε, ἄραξ ποῦ τὴν ἔχεις...

Ζ. Μὰ αὐτὸ εἶνε δυστύχημα νὰ ἔχω ἄραξ καὶ ὁ
 μήνας νὰ πληριάξῃ τὸ τέλος...

Π. Ἐμένα μου λέεις... Καὶ εἰς τί ἄραξ ποῦ τὴν ἀπέ-
 τωμον αὐτὴν ἐπίσκεψιν;

Ζ. Πιπέρη, αὐτὴ τὴν εἰκόνα (δεικνύει τὴν
 εἰς τὸν τοῖχον εἰκόνα) ποῦ σοῦ ἐδάνεισα,
 ἔλα νὰ τὴν πάρω.

Π. Μὰ, μοῦ τὴν ἔδωσες νὰ στολίσω τὴν κάμαρά
 μου... Ξεύρεις γιατί... Για κείνη τὴν ἐπίσκεψιν ποῦ
 περιμένω τῆς Κατινίτσας.

Ζ. Μὰ...

Π. Τί μὰ... Δὲν ἔλα... Μὴ τὴν πάρω ἀκόμη, καὶ
 μένε... Ἄλλως τε αὐτὴν βλέπει ὁ νοικοκύρης μου
 καὶ παρηγοριέται... Τὸν ἔπεισα ὅτι ἔχει μεγάλην
 χεῖραν.

Ζ. Ἀλλὰ σκοπεύεις νὰ τὴν δώσῃς ἐνέχυρον;

Π. Ἐγὼ! Ἀσταίεσαι. Ἐγὼ ἐγὼ, Ζωγραφάκη,
 πόσον πολὺ εἰς τὸ Ἑνωτικὸν δίκαιον, ξεύρω συνεισ-
 τὰς συνεπείας ἐνὸς τοιοῦτου ἀπονενοημένου διαθή-
 ματος. Τολμάχιστον μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς ἄραξί μου
 τὴν καὶ ἔπειτα σοῦ τὴν ἐπιστρέφω...

Ζ. Ἀδύνατον τὴν θέλω γιατί θὰ ἔλθῃ σὸ σπῆτι
 μου ἕνας καλλιτέχνης καὶ πρέπει νὰ τὴν ἴδῃ.

Π. Ζωγραφάκη, σὲ παρακαλῶ.

Ζ. εἰς τὸν αὐτὸν τόνον) Πιπέρη, σὲ παρακαλῶ.
 (Ἀκούεται κτύπος εἰς τὴν θύραν)

Π. Ἐμπρός.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Οἱ ἄνω, Ἀργύρης.

(Εἰσέρχεται χωλαίνων ὁ Κύρ Ἀργύρης. Ὁ Ζωγρα-
 φάκης ἀπονενοημένος περιηγάζεται ἐν βιβλίον εἰς τὸ βῆ-
 θος τῆς σκηρῆς καθ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς ονομιλίας
 Πιπέρη καὶ Ἀργύρη.)

Ἀργ. (εἰσερχόμενος) Κύριε Πιπέρη, προ-
 σκυνοῦ, πῶς εἰσθε;

Π. κατ' ἰδίαν ἔρωτᾷ πῶς εἶμαι.
 (πρὸς τὸν Ἀργ.) Τώρα, κύρ Ἀργύρη, μὲ
 τὸν πόλεμο, ὅλοι εἴμεθα κακὰ καὶ ψυχρά...

Ἀργ. Ψυχρὰ μ' αὐτὸν τὸν χιονιὰ εἶνε φυσικόν.
 Ἀλλὰ, κακὰ... γιατί... ὁ στρατός μας ἀπὸ νίκη (ὁ Π.
 κλονίζεται) σὲ νίκη περνᾷται.

Π. (Κατ' ἰδίαν) Αὐτὸς ὅλο γὰρ νοῦνι μιὰ ὅλο
 τὸ χρόνο... (Ἀρρηρημένως) Ναί... δὲν λέγω τὸ
 ἐναντίον.

Ἀργ. Ξεύρετε... ἐπειδὴ πλησιάζει νὰ τελειώσῃ
 καὶ ὁ τρίτος μῆνας ποῦ δὲν ἐπληρώθηκα...

Π. Κύρ Ἀργύρη κίμα ὑπομονή. Τώρα ποῦ θριαυ-
 βεῖς ἡ δόξα, τώρα ποῦ καὶ δάσκα...

Ἀργ. (δεικνύων) Τολμάχιστον ἐν μέρος τοῦ
 ἐνοικίου.

Π. Μὰ νοῦνι γυρῶσαις τώρα μὲ τὸ δικαιοσύνη...
 Σὲ καλὸ σου... Ἐγὼ εἶμαι νομικὸς. Ξεύρεις τὰς συ-
 νεπείας μίξ...

(Κτυπᾷ ἡ θύρα.)

Π. Ἐσώθην. (Δυνατῶ) Ἐμπρός!

(Εἰσέρχονται δύο δεσποινίδες ἄγνωστοι.)

Πιπ. (Προσπαθῶν νὰ εὐπρεπισθῇ καὶ
 ἀνεγείρων τὸν γλακῆν του). Μὲ συγχωρεῖτε...
 Ὅριστε, ὄριστε...

Ἀργ. (Κατ' ἰδίαν). Τώρα βρέθηκα καὶ αὐτὴ;
 Ὅριστε!... Τὸ νοῦνι λέει πῶς δὲν ἔχει νὰ πληρώσῃ
 καὶ φιλενάδες ἔρχονται πρῶι-πρῶι νὰ τὸν μαθήσουν...
 (φεύγει βραδέως) Ἄχ! Δικαιοσύνη τί κανεῖς!

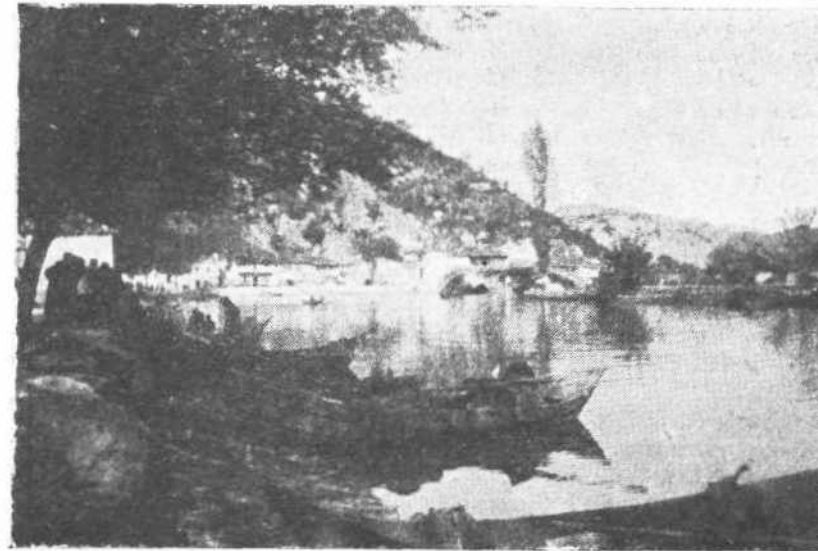
ΣΚΗΝΗ Δ΄.

**Οἱ ἄνω, αἱ δεσποινίδες Ἐρασμιοπούλου καὶ
 Αὐθνετιάδου.**

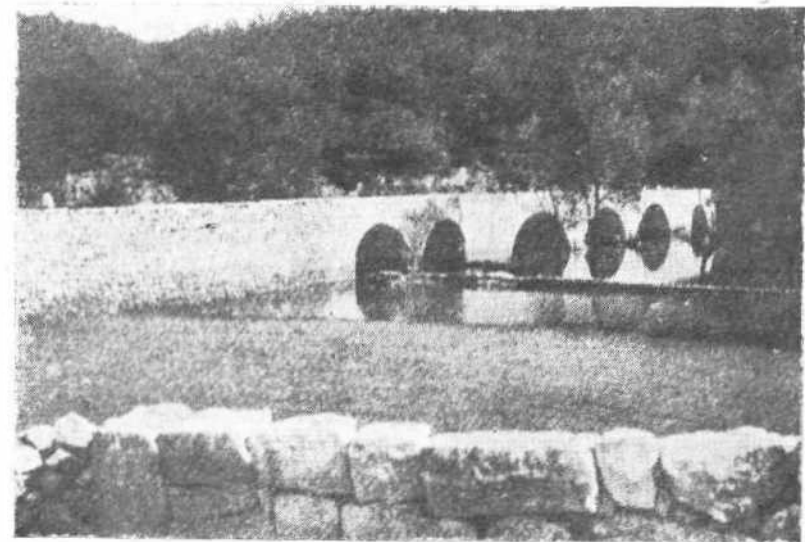
Ἐρ. (Εἰς τὸν Πιπ.) Μὴς συγχωρεῖτε, κύριε,
 ἂν σὰς ἀνησυχήσαμε...

Π. Ὅχι δά... παρακαλῶ...

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΝ

Ὁ ποταμὸς Ρέσκα
 μὲ τὴν ἀρχαίαν Ρο-
 μαϊκὴν γέφυράν του.
 Εἶνε ἡ ἀγαστητὴ τοπο-
 θεσία τοῦ Βασιλέως Νι-
 ζολάου.

Ἡ νέα γέφυρα ἐπὶ τοῦ
 ποταμοῦ Ρέσκα, ἣν ἀπε-
 τελερώθησαν οἱ Τουρκαλ-
 βανοὶ νὰ καταστρέψουν.

Ἐρ. Ἡ ὄρα δὲν εἶνε βέβαια κατὰλληλος, ἀλλὰ...
 ξεύρετε... πρὸ παντὸς τὸ καθήκον!... Ἡ φιλελευθροπία
 δὲν ἔχει χρόνον καὶ τόπον (ὁ Πιπέρης στε-
 νοχωρεῖται) ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μπαίνει παντοῦ
 καὶ νὰ ζητῇ τὰ πάντα, πρῶι, βράδυ, μεσημέρι, εἰς τὸ
 μέγρον, εἰς τὴν καλύδην...

Πιπ. (Ἀναστεναζὼν μηχανικῶς). Ἐχεται
 δίκαιον. Ἀλλὰ... καθήκατε παρακαλῶ... (Προσφέ-
 ρει ἐν κῆθισμα καὶ εἰς τὰς δύο.)

Αὐθ. Ὅχι, ἔχι εὐχαριστοῦμεν, δὲν μὴς μένει
 κειρὸς... Πρέπει νὰ πάμε καὶ ἄλλου... (Κυττάζουσα
 γύρω της) Φοιτητῆς μήπως;

Π. Δηλαδῆ, τελειόφοιτος...

Ἐρ. Κύριε, εἴμεθα ἐπιτροπὴ διὰ τὰς ἀπόρους οἰ-
 κογενεῖας τῶν ἐρεδῶν τοῦ Βατραχονησίου. Θὰ σὰς
 παρακαλέσωμεν νὰ δώσατε καὶ σὰς ὅ, τι εὐχαριστήσατε...

(Ὁ Ζ. μετὰ παρκαλοῦθων ἐκ τοῦ βῆ-
 θους τῆς καλύδης τὴν σκηρὴν.)

Πιπ. Εὐχαριστοῦμαι... ἀλλὰ...

Ἐρ. Κύριε, πρὸ παντὸς τὸ καθήκον. Κόψατε ἀπὸ
 ἄλλα (ἡ Αὐθνετιάδου βήχει) ἔξοδα...

Αὐθ. Καὶ θὰ ἔχουν οἱ κύριοι (στραφισμένη
 πρὸς τὸν Ζωγραφάκη) σὴν νεοὶ πολλὰ ἔ-
 ξοδα.

Π. Ἐν πρώτοις... μὲ συγχωρεῖτε, ἐπιθυμῶ νὰ
 μάθω μὲ ποῖς ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ἐμιλῶ...

Ἐρ. (δεικνύουσα τὴν Αὐθ.) Ἡ δεσποινὶς
 Αὐθνετιάδου.

Αὐθ. (δεικνύουσα τὴν Ἐρ.) Ἡ δεσποι-
 νὶς Ἐρασμιοπούλου.

Πιπ. Χαίρω πολὺ. (Ἵποκλινομένος) Ὁ κύ-

ριος Πιπέρης (Στρεφόμενος προς τον Ζωγράφ.) Ο κύριος Ζωγραφάκης. Ζωγράφ. (Υποκλινόμενος) Τιμή μου... (Πλησιάζων). Ωστε συνάξετε έργονους; Έρ. Μάλιστα. Τι να κάμουμε. Βλέπετε είναι ανάγκη... έπορεύουν οι πτωχοί... Π. (Ταυτοχρόνως προς τον Ζωγράφ. σιγανά) Δώσε μου ένα πεντάγραφο, γιατί χάρηκα. Αύθ. Το καθήκον! Το καθήκον! Ζωγράφ. (Ταυτοχρόνως προς τον Ζ.) Ένα τώγω όλο, όλο... Τι θα φάω έπειτα... Π. (Έν τόνως) Δώσε μου και τα καταφέρνομαι άργότερα. Ζ. Μά... Έρ. (Παρουσιάζουσα τον κατάλογο των έργων προς τον Π.) Όρίστε παρακαλώ, υπογράφετε. Π. (Συγκειχμένως.) Ευχαριστώ... αλλά... ξεύρετε... αυτή τη στιγμή... δεν έχω χαλασμένα. Έρ. Ω, εύκολο πράγμα να σας χαλάσωμεν. Π. (Προς τον Ζ. τείνων επισθέν του την χείρα.) Δώσε λοιπόν αλιτήριο... Έρ. Έχετε είκοσιπεντάκιον ίσως; Π. (σοβαρώς) Πολύ παραπάνω. Έρ. Έκατοστάριο; Μάλιστα. Να σας το χαλάσωμε. Π. (σοβαρότερον). Βάλτε ακόμη... Έρ. (Έκπληχτος). Πεντακοστάριο; Π. Δυστυχώς για σας, άλλ' εύτυχώς για μένα, όχι... Αύθ. Αλλά; Π. (Αποφασιστικώς). Άλλα τόσα... Έρ. και Αύθ. (Ταυτοχρόνως). Χιλιάριο; Π. (Βραδέως). Ά-κρι-βώς. Ωστε βλέπετε, ότι πρέπει μία άλλη μέρα να λάβετε την καλοσυνην να περάσετε. Ζ. (Κατ' ιδίαν). Φίνα τα κατάφερε... Αύθ. Να σας είπω, κύριε, δεν είναι εύκολον να ξαναλθώμε, είναι όμως εύκολον να χαλάσωμεν το χιλιάριό σας. Η Τράπεζα Μυτιλήνης είναι εδώ κοντά. Ο ταμίας είναι θετός μου... θα μου τάλλαξέ άμείως. Ζ. (κατ' ιδίαν). Δυστυχισμένη Πιπέρη... Π. Τέλος πάντων... Άς είναι... θα τα οικονομήσωμεν (Ταχέως προς τον Ζ.) Ζωγραφάκη, ήγγικεν η ώρα... Εμπρός... Ό,τι έχω να κάμω, (τείνει προς τον Ζ. την χείρα) κάμω τό... (Αίφνηθώς αποτεινόμενος προς τας δεσποινίδας). Σας άρέσει ή ζωγραφική; Αύθ. (Προς την Έρ.) Τι σχέσιν έχει ή ζωγραφική προς τον έβανον; (Η Έρ. κινεί τούς ώμους άπορούσα). Έρ. (Προς τον Π.) Πολύ... Πιπ. (Ένω λαμβάνει κρυφίως εις χάλκινα νομίσματα και νίκελ τα χρήματα από τον Ζ.) Έν τοιαύτη περιπτώσει δεσποινίδες, (σκορπίζονται τα χρήματα κάτω Ένω ό Πιπ. συνάξει όμιλεί προς τας δεσποινίδας) γιά προσέξτε αυτό το έργον. Είναι πρώτης γραμμής. Κυτάξτε τι χρωματισμοί... τι άπλότης, τι σχέδιον. Ζ. (Είρωνικώς) Τι έλευθερία, τι βάλθος... Π. Τι έπίπεδον, τι λεπτότης, τι αίσθημα... (Αί δεσποινίδες κυτάζουν την εικόνα)

Έ. Δεν έχει υπογραφή όμως. Π. Μά ξεύρετε, δύο ειδών πίνακες εις την ζωγραφικήν δεν έχουν υπογραφήν. Έών πολύ μεγάλων καλλιτεχνών τα έργα και των πολύ μικρών... Ζ. Έδώ συμβαίνει το δεύτερον. Π. Με συγχωρείτε. Το έργον είναι μεγάλης αξίας. Έρ. Φαίνεται... βεβαίως. Π. Λοιπόν, δεσποινίδες, άρσ ό σκοπός δια τον όποιον περιέγραθε τα σχέδια είναι έερδς και έπειδή αυτά που θα σας δώσω είναι πολύ όλίγα, σας προσφέρω αυτόν τον πίνακα. Ζ. (Προς τον Π. σιγανά) Τι κάνεις κακούργε; Το δικό μου έργον προστέρεις; Π. Να τον βάλετε λαχείο... Έρ. Ωραία ιδέα... Π. Μπορείτε κατ' αυτόν τον τρόπον να εισπράξετε χιλίας τουλάχιστον δραχμάς. Ζ. (Κατ' ιδίαν). Σάν το χιλιάριο το δικό σου... Τουλάχιστον θα πάρω της 5 δραχμές πίσω. Αύθ. Ωστε δεν γνωρίζετε ποιος είναι ό καλλιτέχνης; Πιπ. (Δεικνύων τον Ζ.) Πώς... είναι εμπρός σας... Ο κύριος αυτός έχει ζωγραφίση τον πίνακα. (Κατ' ιδίαν προς τον Ζ.) Βλέπετε τι ώραία που τα καταφέρνω; Δεν θα ζητήσουν από σέ έρκνον και φαίνεται πως είναι και δικό σου το έργον. Έρ. (Προς τον Ζ.) Σας συγχάριω, κύριε... είναι θαυμάσιον το έργον σας... Ζ. (Κατ' ιδίαν). Ω, δυστύχημα! Τι να κάμω τώρα; (Προς την Ε.) Δηλαδή, καλούτσικο... Αύθ. Καλή τι καλούτσικο... Άριστον... Και διατί δεν έδάλατε την υπογραφήν σας; Ζ. Όχι, βέβαια διότι είναι άριστοέργημα, αλλά διότι δεν έπρόθεσα να το τελειώσω και μου το άπήγαγεν ό κύριος. Αύθ. (Προς την Έρ.) Φαντάσου άν το έτελειώσαν ό κύριος... Π. Καλή δεν είναι αυτό. (Προς τον Ζ.) Μά τι είναι αυτό που λέει; Άπό μετρορροσύνη δεν το υπέγραψε. Έγώ και ό κύριος έχουμε άποστραφή προς τας υπογράφας. Έρ. Και εις αυτούς τούς έβανους, γά... γά... γά... Αύθ. (Προς την Έρ.) Μά μου φαίνεται πως κάτι γκαρμίες κύνκινες εκεί (δεικνύει την εικόνα) υπογραφή θα είναι... Έρ. Δεν διακρίνω. Γιά δας καλλίτερα σύ που φορείς γυαλιά (Αναβαίνει ή Αύθ. εις έν κάθισμα και πλησιάζει πολύ εις τον πίνακα διά να διαβάση την άνεπαρκτον υπογραφήν, ενθ οι Πιπ. και Ζωγράφ. και ψιθυρίζουν). Αύθ. (Προς τον Ζ.) Και εις πόσας ημέρας, κύριε, εκάματα το έργον αυτό; Ζ. Εις όσας ημέρας έχειέσθη και ό Θεός να κάμη τον κόσμο, πλην της τελευταίας, διότι (κυττάζων την Αύθ. κατάματα) εκάμε τον άνθρωπον, όπως δα τον βλέπομε, και απέτυχε. Αύθ. (Προς την Έρ.) Καλή αυτός είναι αυθάδης. Γιά μένα το είπε. Πάμε να φύγομε. Αυτοί δεν είναι ούτε κουραμπιέδες. Έρ. (Προς την Αύθ.) Καλή δέ βοριέσαι. Πρό παντός το καθήκον! Να εισπράττωμε μεζς και άς λένε ότι θέλουν... (Προς τον Ζ.) Και τί ποριστή ό πίναξ;

Ζ. Την Κολοκυθού. Έρ. Ά, έχετε δικαίον. Δεξιά καθώς πάμε... Ζ. Άριστάρη... δεσποινίδες. Έρ. (προς τον Ζ.) Δηλαδή άριστάρη, άρσ στρίψωμεν πρώτα δεξιά. Ζ. Με συγχωρείτε; δεν είμαι δυνατός εις την τοπογραφίαν. Αύθ. Ωστε έχετε δικαίον και οι δύο. Ζ. Άκριβώς, δεσποσύνη. Αύθ. (προς την Έρ.) Καλή αυτός είναι ζών! Ένω έμένα σε λέγει δεσποινίδα, έμένα με αποκαλεί δεσποσύνη. Έρ. Μη ληθμονής, Κλεονίκη, το καθήκον. Π. Μά δεν βλέπετε πως φαίνεται ό Γλισσός; Αύθ. Ο Γλισσός τί θέλει στην Κολοκυθού; Π. Μά από καί θαρρώ ηγγίζει. Ζ. Καλή τί λέτε; Ο Πηνητός θέλετε να πητε... Έρ. (προς την Ζ.) Και αυτά τα χρώματα είναι εκ του φυσικού; Ζ. Βέβαια. Αύθ. Τα πωλοούν με την όκη; Π. Γιατί αυτή ή έρώτησις; Αύθ. Έν τη καταναλώσει το κέρδος! Λόροι χρώματος. Ζ. Είναι ή νεώτερα τεχντροπία. Πάντοτε όμως έργάζομαι με το ύμπερ. Πιπ. (Κατ' ιδίαν) Άπάνω-κάτω. Αύθ. Μά τί, σχοινοβάτης είναι ό κύριος; Έρ. Καλή άστειεύεται. Τι έχουν να κάμουν ή το ύμπερ με την τέχνη. Ζ. Έχουν να κάμουν... άριστοέργηματα. Tubes είναι τα σωληνάκια που περιέχουν τα χρώματα... Αύθ. Και που έσπουδάσατε; Ζ. Εις τό... Conservatoire του Μονάχου. Αύθ. Μονάχος έπήγατε ή σας έστειλε το Κράτος; Ζ. Όχι! έπήγα με έκτακτον άποστολήν δηλαδή δαπάναις ενός μακαρίτου άδελφού της γιανγίως μου, δεσποσύνη. Π. (Κατ' ιδίαν) Βρε τον μακαρά τί λέει... Αύθ. (Προς την Έρ.) Πάλιν δεσποσύνη. Έρ. (Προς τον Ζ.) Σας άρέσει ό Βελανκί ή ό Ρέμπραντ; Ζ. Όλα τα έργα της έποχής του Λουδοβίκου ΙΔ' μ' άρέσουν. Ο Πιπ. Εκκομή το έργον και το δίδει. (Κατ' ιδίαν). Γιά μένα ήτο που ήτο χαμένο (Κτυπή ή θύρα.)

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Οι άνω και Πέτρος.

(Εισέρχεται ό Πέτρος, έμποροεπάλληλος.)

Πέτρ. Κύριε Πιπέρη, πολύ σας παρακαλώ να εξοφλήσετε αυτόν τον λογαριασμόν. Είναι τώρα έξ μήνες. Πιπ. (Συγκειχμένως) Καλή. (Είτα, έν θυμώ) Και πως μιλάς έτσι; Ζ. (Γελών) Ωραίος καιρός. Πιπ. (Πλησιάζων προς τον Πέτρον και σιγανά). Να πάρω ό δραχμάς άπέναντι και έλα το Σάββατο να σ' εξοφλήσω. Πέτρ. (Κατ' ιδίαν) Στην αναβροχιά καλό 'νε και το χαλάει. (Λαμβάνει τα χρήματα και φεύγει). Ζ. (Άντιλαμβάνόμενος τας κινήσεις

του Πιπ.) Πάει και το πεντάγραφό μου. Έρ. Κύριε Ζωγραφάκη, δεν βάζετε την υπογραφήν σας εις τον πίνακα, παρακαλώ; Θα έχη περισσότεράν αξίαν. Πιπ. (Κατ' ιδίαν) Τώρα το πέτυχε. Ζ. Άδύνατον. Μου άρέσει ή άνομιμία. Αύθ. Δεν πειράζει. Αιλή. Δημοσιεύομεν εις τας έφημερίδας ότι προσέβαρον ένα πίνακα ό διακεκριμένος ζωγράφος κ. Ζωγραφάκης και είναι το ίδιο. Ζ. (Κατ' ιδίαν) Έχάθηκα. Αυτό μου έλειπε... Γραφείς τρίτης τάξεως υποσχεγίου να ποζάρω ως Ρομπενς... Θα γίνω ριζίλι. Πιπ. (Προς την Αύθ.) Δεσποινίδε, μη το κάμετε αυτό. Άντιστρατεύεται προς τας αρχάς και τας πεποιθήσεις του κ. Ζωγραφάκη. Γράψετε: «Εικόνα άγνωστου ζωγράφου, πιθανώς του Τισιανού.» Αύθ. Μά, κύριε, ό Τισιανός δεν έπήγε ποτέ στην Κολοκυθού. Π. Και δεν λέτε πως είναι τοποθεσία πλησίον στα Πυρηναία, στη Ίμαλάια, όπου θέλετε. Ένα τοπίον έχει αυτό το καλό: λέτε ότι είναι ό,τι θέλετε. Και που δεν υπάρχουν δένδρα, νερά, βουνά... ήλιος, σελήνη... δρόμοι, άγριολούλουδα... Καλή, δεν βαρύνεσθε... όλα ένα πράγμα είναι. Άπό ένα Θεό καμωμένα... Αύθ. Καλή, τέλος πάντων, άρσ έπιμένετε... Αιλή, καιρός είναι να άρήσωμεν τούς κυρίους ήσυχους. Πιπ. Την εικόνα, δεσποινίδε, σας την στέλλομεν. Ζ. (Κατ' ιδίαν) Μακάρι! Έτσι την πέρω ειγώ και φεύγω. (Προς την Έρ.) Ά, βέβαια, θα κουρσοθήτε σεις να την κρατείτε. Έρ. Ά έχη, διατί να σας βάλουμε και σ' αυτόν τον μπλά; Θα πάρουμε μόλις κατεβούμε ένα άμάξι. Δεν μας πειράζει... Ζ. (Κατ' ιδίαν) Πάει και ή τελευταία έλπίς. Έρ. Κύριε Πιπέρη, χάρω πολύ διά την γνωριμίαν. Π. Επίση;... Και να σας έδομε καμμά μέρη... Αύθ. Άν κάμουμε κανένα άλλον έβανον... Έρ. Όπως δήποτε, άς έτοιμάση ό κ. Ζωγραφάκης κανένα άλλον πίνακα. Την Καισοριανή, τα Σεπόλια... Ζ. (Κατ' ιδίαν). Μά όταν ξαναέρθετε δεν θα υπήρχη έδώ ούτε ζωγραφιά, ούτε Ζωγραφάκης. Έρ. (Προς τον Ζ.) Χαίρετε, κύριε... Και τα συγχαρητήριά μου διά το ώραϊον έργον σας. Ζ. Ευχαριστώ. Καλοσύνη σας. Έρ. } Χαίρετε! Αύθ. } Στο καλό... Πιπ. } Στό καλό... Ζ. }

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Πιπέρης, Ζωγραφάκης, Αργύρης, Παύλος.

Αργ. Του λόγου του έδώ, κύριε Πιπέρη, σας θέλει (Δεικνύων τον Πιπ. προς τον υπάλληλον). Είναι ό κύριος που ζητάς. Παύλος. Ο κύριος Μετρητίδης ό έμπορος σας παρακαλεί να του εξοφλήσετε αυτόν τον μικρόν, αλλά παλαιόν λογαριασμόν διότι είναι Σάββατον σήμερα και έχει πληρωθεί. Πιπ. Τώρα βρέθηκα και σύ; Ό,τι είχα το έδωσα

έπορευθῆναι τῆς Παιδείας κ. Λογίας, ὡς διαρρηθῆναι τὴν θέντης τοῦ Ἐπιγραφικοῦ Μουσίου, ἀπὸ τοῦ κ. Κραμοποιίου διαρρηθῆναι ἐφόρον τοῦ Μουσίου Ἀρχαιολογίας. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀρχ. τμήματος καὶ τῶν καλῶν τεχνῶν ἐν τῷ ἑπιγραφικῷ τῆς Παιδείας ἀνετέθη προσωρινῶς εἰς τὸν γεν. γραμματέα κ. Βολονάκη.

— Εἰς Κόρινθον ἐπερατώθησαν αἱ ἀνασκευαί, ἀναχωρήσαντος τοῦ κ. Δαυταφειδῆ εἰς Ἱταλίαν. Ἐγένοντο αὐτῷ ἐσχάτως μόνον εἰς τὸν χρόνον τοῦ γαοῦ τῆς Γουρῆς.

Κατὰ τὰς ἀνασκευὰς ταύτας ἐπεφυλάσσειτο ἐννοικῶν τῆμα εἰς τὰς ἐρετικὰς ἐργασίας, διότι ἀνεκαλύφθησαν διὰ μὲς αἱ θεμελιώσεως τῆς ΒΑ γωνίας τοῦ Ναοῦ, διατηρούμεναι ἐπαρκῶς. Τὸ σπουδαιότερον δὲ εἶνε ὅτι εἰς τὴν ΒΑ γωνίαν τοῦ Ναοῦ εὐρέθη τὸ μετὰ τῆς κόρης μέγας κεφαλῆς ἀγάλματος ἀρχαϊκοῦ, ἀνήκοντος εἰς τὸ τέλος τοῦ ἰου αἰῶνος.

— Θὰ ἐνεργηθῶν ἀνασκευαί ἐν Νικοπόλει ὑπὸ τοῦ κ. Φιλαιδελφῆος δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας.

— Εἰς Τεσπλίον εὐρέθησαν ἀρχαῖαι Ἑλλ. ἐπιγραφαί.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μ. Meierling Ὁ θνητὸς τῶν ταπεινῶν. Μετάφρασις Ν. Καστανιζάκη. Φιλοσοφικὴ καὶ Κοινωνιολογικὴ βιβλιοθήκη Φέξη. Σειρὰ μελετῶν ἐπὶ συγκεκριμένων θεμάτων καὶ ἐπὶ ἀφηρημένων ζητημάτων, ὡς αἱ ἐπιμορφούμεναι. Τὸ Ζήτημα τῆς ψυχῆς. — Οἱ προειδοποιημένοι. — Νοβάρις. — Ἡ καθ' ἡμέραν τραγικότης. — Ἡ βαθύτατος Ζωή. — Ἡ ἐσωτερικὴ εὐμορφία. Ἀποτελοῦν αὐτοὺς προσιωτούμενα ψυχολογίας καὶ κοινωνικῆς φιλοσοφίας.

Ἡ Φιλοσοφικὴ βιβλιοθήκη Φέξη ἐπινοήθη μετὰ τὸν ἔργον τὴν «Ἀποκρυφὸν ἐπιδοτήριον καὶ ψυχισμόν» τοῦ Ἀνκίως, κατὰ μετάφρασιν ἀκριβῆ τοῦ κ. Ν. Κουρτζουριώτη. Χρησιμώτατον ἔργον διὰ καθὲ βιβλιοθήκην, περιλαμβάνον ἐκδοτῶν τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ ἀποκρυφισμοῦ. Αἱ πρόοδοι τῶν ψυχικῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ θεωρητικῆν ἔργον ἀναπαύθησαν εἰς τὸν «ἀποκρυφισμὸν», ὅστις ἀπέκτησε δικαιώματα νὰ πολιτογραφηθῆ εἰς τὴν σύγχρονον φιλοσοφίαν.

Ὁ καθηγητὴς κ. Σπυρίδων Λιβαδίτης συνώρισεν τὰ ἐκ μακρῆς διδασκαλικῆς πείρας συλλεγμένα πορίσματα περὶ «Ἀγωγῆς τῆς κόρης». Πλήρης συμβουλῶν, καθοδηγῆ τὴν Ἑλληνίδα κόρην εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ προσωρισμοῦ τῆς γενναίας, τῶν καθηκόντων αὐτῆς ὡς κόρης καὶ εἰτα ὡς μητρός καὶ οἰκοδοσοποιῆς.

Th. Ribot Ἀποβλήματα ψυχολογίας ὄναι-δθημάτων. Μετάφρασις Χρ. Δαλαζέξη. Φιλοσοφικὴ καὶ Κοινωνιολογικὴ βιβλιοθήκη Φέξη. Ὁ τόμος περιλαμβάνει δοκίμια ἐπὶ φιλοσοφικῶν θεμάτων, ὧν αἱ ἀμφισβητήσεις δὲν ἔληξαν ἐτι. Πρῶτα γίνεται περὶ ὄναι-δθηματικῆς συνειδήσεως καὶ ψυχῆς, περὶ ἀντιπαθείας, περὶ ἠθονῆς καὶ περὶ ὄναι-δθηματικῆς παρασώσεως.

Ο. Lourie Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἰέν. Μετάφρασις Γ. Τσοκοπούλου. Φιλοσοφικὴ καὶ Κοινωνιολογικὴ βιβλιοθήκη Φέξη. Διὰ τοῦ βιβλίου τούτου σχηματίζει ὁ ἀναγνώστης πλήρη ἴδωον περὶ τῆς κοινωνικῆς φιλοσοφίας, ἣν ὁ μέγας Νορβηγὸς δραματογράφος ἐδίδαξε διὰ τῶν θεατρικῶν ἔργων του. Σκοπὸς τοῦ συγγραφέως εἶνε νὰ εὖρη μίαν ἀρμονίαν εἰς τὰς κοινωνικὰς ἰδέας τοῦ Ἰέν καὶ νὰ ταῖς δώσῃ μίαν συνθετικὴν μορφήν.

Ἐπὶ τοῦ ἐλλογιμῶν διευθυντοῦ τῆς Ριζαρίου σχολῆς κ. Χρ. Παπαδοπούλου ἐξεδόθη μίαν ἐνδιαφέρουσα μελέτη περὶ Ἰερωδύνῃ. Ἐξετάζει ὑπ' ὄψας τὰς ἐπόψεις αὐτῆς, ἐξάγει τὴν σπουδαιότητα καὶ τὰς συμπαραμαρτυρίας διανοητικῆς τοῦ ἀξιώματος καὶ δίδει τὴν ἀλη-

θινὴν εἰκόνα τοῦ ἱεροῦ ἐν τῇ πνευματικῇ δράσει, τῇ διακρίσει τοῦ λόγου καὶ τῷ ἀγαθῷ καὶ ἰδιωτικῷ αὐτοῦ βίῳ.

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἐξεδόθη Κρηθίλλων Λοιπὰ ὅπως πῖναξ ὁμιλιῶν καὶ ἔκδοσις Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ὁ κ. Α. Γολέμης εἰς τρίτην ποιητικὴν συλλογὴν—τὰ «Νέφη»—ἐξωτερικῶς τὰ ποιητικὰ τὸν αἰσθημάτων. Ἰατρὸς τὸ ἐπάγγελμα, ὅπερ ἀσκεῖ ἐν Ἀγγλίῳ, φέρεται σιγῶν πρὸς τὰ εἰδωλὰ τῆς ψυχῆς καὶ, καίτοι ὄστερε εἰς τὴν τεχνικὴν μορφήν τοῦ στίχου, ἀποδεικνύει ἐν τούτοις αἰσθητικὴν ἀξίαν προσοχῆς.

Γνωστὸς ποιητὴς Σμυρναῖος, ὁ κ. Μιχ. Ἀγροπούλους ἐπὶ τὰ ψευδώνυμον Ρήγας Ραγιάς ἀνεκέντησεν εἰς κομψὸν τόμον ποιήσεις, αἱ ὅσαι εἶχον ὡς χαρακτηριστικὸν ὅτι ἐνεπνεύθησαν ἀποκλειστικῶς ἀπὸ τὴν πολιτικὴν κατάστασιν τῆς Ἀνατολῆς, καθ' ἣν ὁ Ραγιαδὸς ὑπεβόρθησεν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν οὐρανοῦν. Τὰ «Τραγούδια τοῦ Γένους» εἶνε ἐμπνευόμενα ἐξ ἐπιποθῶν τὰ ὅσα ἐνεπνεύθησαν πικρῶς τῆς δουλείας ἡμέρας, γεμάτα πατριωτικῶν ἀσφαρῆν, συμβολισμῶν βαθύν, ἄλλοις ἔθνευ. Ἡ δευτέρα οἰοῦν, ἀντανακλῶσα τὰ τελευταῖα γεγονότα, καλλιτέρα τῆς πρώτης ποιητικῆς, ἦτοι ἱερολογικῆς καὶ μορφολογικῆς. Ἐξέχει δὲ τὸ ὄρατον καὶ δυνατὸν «Γράμμα Νταουῖτοιο» δι' ὃ πλεῖται τὴν Ἱταλίαν. Τὸ ποίημα αὐτὸ—μυθῆ μετὰ τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο τοῦ Παράζου—εἶνε δύο ἡμιστροφικῶν κατὰ τῆς ἐπισήμου πολιτικῆς τῆς Ρώμης, δύο μερανοῖ, οἱ ὅσοι συμπυκνωθεὶς ὄλην τὴν ἀγαπῆσιν τῆς Ἑλλ. γῆς.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

«Ἀθήναιον» Ἑβδομαδιαῖον εἰκονογραφημένον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Ν. Ὑόρκῃ. Στράτητος Ε. Κοιτογιάννης.

«Διακοσμητικὴ» Ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις ἐν Ἀθήναις μηνιαῖον περιοδικὸν τῶν ἐρημομομένων Καλῶν Τεχνῶν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς καλλιτέχνου κ. Ἐλένης Ν. Γεωργαγιῆ. Θὰ παρακολουθῆ τὰς προόδους τῶν Διακοσμητικῶν τεχνῶν, θὰ δημοσιεύῃ σχέδια κατὰ τὸ πλεῖστον Ἑλληνικὰ, ἀρχαῖα, Βυζαντινὰ καὶ σύγχρονα ἔργα καὶ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διάδοσιν καὶ παρ' ἡμῶν τῶν ὡσὸν χρησίων καὶ ἔθνευ κλάδων τούτων τῆς Καλλιτεχνίας. Διεύθυνσις, ὁδὸς Κανῆου 20. Ἡ ἔκδοσις θ' ἀρχίσῃ τὴν 1 Σεπτεμβρίου.

«La vie des lettres» Νέα Γαλλικὴ φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις. Ἡρῆστο ἐκδιδόμενῃ εἰς Παρισίους ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ποιητοῦ κ. Beauduin συγγραφέως τῶν «Θυάμβων» καὶ τῆς «Θείας Παραφροσύνης». Ἡ ἐπιθεώρησις θὰ ἀσχοληθῆ διὰ τὰ ἐκλεκτότερα τῆς ἀνωτέρας φιλολογίας καὶ τῆς ἀγνοίας τέχνης προϊόντα. Ὁ κ. Παρθένος θὰ δημοσιεύῃ ἐπιθεώρησιν κριτικὴν τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας. Τὸ α' τεύχος ἀποτελεῖται ἐξ 180 σελίδων. Διεύθυνσις: 20, rue de Chartres, Paris—Neuilly.

«Πάνθεον». Ἡρῆστο ἐκδιδόμενον ἀπὸ 1 Ἰουλίον μηνιαῖον φιλολογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν ἐν Λονδίῳ ὑπὸ Πανεμπόλιον.

«Χαρά». Ἐνδιαφέρουσα ὑπὸ ἔαρον ὄλης καὶ εἰκότων εἶνε τὰ τελευταῖα ἐκδοθέντα τεύχη τοῦ μηνιαῖου περιοδικῶ «Χαρά». Περιέχον ἔργον Δάφνης, Γκωποπούλου, Σ. Τσίττιου, Κ. Οἰκονομίδου Αἱ εἰκόνες τῆς εἶνε εἰλημέναι ἐκ τοῦ καλέμου. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.